

ΚΩΝΣΤ. Φ ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Νικ. Ι. Λάσκαρης

Εν σιδηροδρόμω

Κωμωδία

Εθνικόν Ημερολόγιον (Κ.Φ Σκόκου), Αθήνα

τμ. 8 (1893), σ. 321-331

ΕΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩ

ΚΩΜΩΔΙΑ

[Τῷ φίλῳ ἠθοποιῷ Ἰωάννῃ Βονασέρα]

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΟΛΤΕΙΝΑΣ, γέρον κτηματίας Κορίνθιος. ΑΡΤΕΜΙΣ, θυγάτηρ του.
ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ, μνηστήρ τῆς Ἀρτέμιδος. ΜΑΡΙΕΤΤΑ, ἀνεψιά τοῦ Κηλτσίνα.
ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ, σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἀπὸ Κορίνθου μέχρι Καλαμακίου
ὁδῷ. — Ἐποχὴ σύγχρονος.

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ ἐσωτερικὸν σιδηροδρομικῆς ἀμάξης πρώτης
θέσεως, ἣτις ὑποτίθεται σταθμεύουσα ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ
σταθμῷ Κορίνθου. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀμάξης, ἀνοικτῆς πρὸς
τὸ μέρος τῶν θεατῶν, ἕτεροι τοιαῦται κεκλεισμένοι.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ καὶ ΜΑΡΙΕΤΤΑ

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ φέρων τὴν στολὴν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου Πελοποννήσου,
ὁδηγεῖ τὴν Μαριέτταν. — Ἄπ' ἐδῶ περᾶστε. Τίποτε πράγματα δὲν ἔχετε ;
ΜΑΡΙΕΤΤΑ φέρουσα πένθιμον ἐνδυμασίαν καὶ πυκνὸν πέπλον, κρατεῖ μικρὰν

βαλίτσαν. — "Οχι. Καί ποτε, σᾶς παρακαλῶ, ἀναχωρεῖ ἡ ἀμαξοστοιχία ;

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ παρατηρῶν τὸ ὰρολόγιόν του. — Μετὰ ἕξ λεπτὰ ἀκριβῶς.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ μετ' ἐκπλήξεως. — Μετὰ ἕξ λεπτὰ !

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ. — Μάλιστα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ἰδίᾳ. — Καί ἀκόμη δὲν ἐφάνησαν. Περίεργον !

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ παρατηρήσας τὴν ἀνησυχίαν τῆς Μαριέττας. — Περιμένετε κἀνένα ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — "Οχι. [Ἀκούεται ἕξωθεν ὁ κῶδων τοῦ σταθμοῦ]. Τί σημαίνει, σᾶς παρακαλῶ, αὐτό ;

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ. — Εἶναι τὸ δεύτερον κουδοῦνι. Εἰς τὸ τρίτον θ' ἀναχωρήσωμεν. [Ἐξέρχεται.]

Σ Κ Η Ν Η Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α

ΜΑΡΙΕΤΤΑ μόνη.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Πῶς δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη εἶναι πολὺ περίεργον ! "νόστιμον ποῦ θὰ ἦτο, ἀντὶ νὰ πιάσω νὰ πιασθῶ, καὶ ν' ἀνακασθῶ νὰ κάμω ἀκούσιον ταξειδίον. "Ω ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἦτο πολὺ νόστιμον ! . . . Ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὁ κύριος Πεντάλφας ἐπείγεται νὰ μεταβῆ εἰς Ἀθήνας νὰ παραγγεῖλῃ τὰ γλυκύσματα τοῦ γάμου του . . . τὰ ὁποῖα πιστεύω νὰ τοῦ ἔβγουν ξυνά ! . . . Τόσον εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἐκδικήσεώς μου ! "Α ! μικρὲ μου κύριε, θὰ μάθης ὅτι δὲν ἐγκαταλείπουν τόσον εὐκόλως καὶ ἀτιμωρητεὶ μίαν κόρην χάριν τῶν χρημάτων τῆς ἐξαδέλφης τῆς ! "Οχι ! . . . Καὶ προσεποιεῖτο ὅτι μὲ ἠγάπα, ὁ ἀχρεῖος ! . . . Ἐτρελλαίνετο . . . τώρα τρελλαίνεται δι' ἄλλην ἢ μᾶλλον διὰ τὰ χρήματά της . . . Ἡ ἐξαδέλφη μου ὁμως εἶναι κόρη πολὺ ἐξυπνη, καὶ ἂν πεισθῆ, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι βεβαία διότι εἶναι ἤδη μισοπεισμένη ἐκ τῶν ὄσων ἐγὼ καὶ ἄλλοι περὶ τοῦ μνηστήρος της τῆς εἶπον, θὰ τοῦ δώσῃ ἀφεύκτως τὰ παπούτσια εἰς τὸ χέρι . . . κατὰ τὸ παιγνίδι ποῦ σκοπεύομεν νὰ τοῦ παίξωμε . . . Ἀλλὰ πῶς δὲν ἔρχονται ; . . . Ἡ ἀνυπομονησία μου αὐξάνει . . . Μὴ συνέβη τίποτε καὶ ἀνέβαλον ; . . . Μὴ . . . Δὲν ἤξεύρω τί νὰ ὑποθέσω . . .

Σ Κ Η Ν Η Τ Ρ Ι Τ Η

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΣ,
ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ καὶ ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ προπορευόμενος τῶν λοιπῶν καὶ ὀδηγῶν αὐτούς. — Ἄπ' ἐδῶ, ἄπ' ἐδῶ. [Εἰσέρχονται πάντες ἐν τῇ ἀμάξῃ].

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *Ιδίᾳ καὶ καταβιάζουσα τὸν πέπλον τῆς.* — Ἐπὶ τέλους!
Ἦλθαν.

ΑΡΤΕΜΙΣ *τῷ Πεντάλφῳ.* — Πόσον σᾶς ζηλεύω ποῦ ταξειδεύετε
τόσον συχνά. [*Νεύει κρύφα πρὸς τὴν Μαριέτταν*].

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἄν ἠθέλατε, μὲ συνωδεύατε μέχρις Ἀθηνῶν.

ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ. — Καλέ, πήγαινε ἔς τὸ καλό, παιδί μου, καὶ
πάλιν μεθαύριον ἐδῶ θὰ εἶσαι.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἄχ! Ἄν ἠξεύρατε, τί θὰ ὑποφέρω κατὰ
τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας μου!... Νὰ μὴ σᾶς βλέπω... Νὰ μὴ...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *Ιδίᾳ.* — Ταρτοῦφε!

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ *ἐξερχόμενος εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἀμάξης. Ἰδίᾳ.* — Χαρὰ ἔς τὴν
ἀγάπη ποῦ τῆς ἔχει! . . .

ΑΡΤΕΜΙΣ *τῷ Πεντάλφῳ.* — Νὰ σᾶς πιστεύσω;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἄν ἠξεύρατε πόσον μὲ ἀδικοῦν αὐταὶ αἱ
ἀμφιβολίαι σας . . . κακὴ! . . .

ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ. — Καλέ, ἄστηνε, παιδί μου, κι' ἄς λέη! . . .
Ἐγὼ μάλιστα λέω νὰ σ' ἀφήνουμε μεῖς, γιατί ὅπου κι' ἂν
εἶναι θὰ φύγη ὁ τραῖνος.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Μ' ἐγκατελείπετε;

ΑΡΤΕΜΙΣ. — Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι! . . . Ἀλήθεια ὅμως δὲν
μᾶς εἶπατε καὶ τὸ ἄλλο . . . Θὰ εἴσθε φρόνιμος εἰς τὸ ταξειδί;
[*τῷ δεικνύει κρύφα τὴν Μαριέτταν*].

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Καὶ μὲ νομίζετε ἱκανὸν νὰ παρατηρήσω
ἄλλην γυναῖκα;

ΑΡΤΕΜΙΣ. — Ἐέρω κ' ἐγώ! . . . Ἐν τούτοις, θὰ παρακαλέσω
τὸν ὑπάλληλον νὰ μὲ ἔχη ἐνήμερον τῆς διαγωγῆς σας . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Καλὲ εἶναι ἄντροπή!

ΑΡΤΕΜΙΣ. — Ἄ! φοβεῖσθε; . . . Ἐνας λόγος περισσότερος νὰ
λάβω τὰ μέτρα μου. [*Ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ συνομιλεῖ μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου*].

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *Ιδίᾳ.* — Δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ κινήσῃ ἡ
ἀμαξοστοιχία.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *τῷ Κολτσίνα.* — Φαντάζομαι τὴν θέσιν τῆς Ἀρτέ-
μιδος ἡ ὁποία δὲν θὰ εἰξεύρη τί νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ὑπάλληλον.
Διότι βεβαίως δὲν θὰ τοῦ ὁμιλῇ περὶ ἐμοῦ . . .

ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ. — Ἡῦρες καὶ γυναῖκα νὰ μὴν ἔξερῃ τί θὰ εἰπῇ.
Ἄμ! δὲν ξέρεις, καυμένο παιδί, πῶς μιὰ γυναῖκα εἶναι ἱκανὴ νὰ
σοῦ μιλήῃ ἐξ ἡμερόνυχτα χωρὶς νὰ σοῦ λέη τίποτα;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Μὰ τούλάχιστον, πρέπει νὰ σὲ γνωρίζῃ.

ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ. — Οὐ! τέτοιαις ἴψιλοδουλειαῖς!

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ὅπωςδὴποτε.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ιδία*. — Ἡ παγὶς στήνεται. Καλῶς νὰ μοῦ κοπιήσης ἄλεποῦ μου! . . .

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ *εἰσερχόμενος ἐντὸς τῆς ἀμάξης, θέτει ἐν τῷ θυλακίῳ του ἐπιστολὴν τινὰ τῆ Ἀρτέμιδι*. — Ἔννοια σας, μείνατε ἤσυχη. [Τοῖς λοιποῖς]. "Ὅσοι εἶναι νὰ μείνουν, νὰ ἐξέρχωνται διότι ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ κινήσῃ.

ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ *τῆ θυγατρὶ του*. — Αἶ, Ἀρτεμις νὰ πηγαίνωμε.

ΑΡΤΕΜΙΣ. — Ναί, ναί.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *δῆθεν πρὸς ἑαυτὸν*. — Τί φοβερὰ στιγμή!

ΑΡΤΕΜΙΣ. — Καλέ, μὴν εἶσθε δὰ τόσον ὑπερβολικός.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ὡστε λοιπόν, σεῖς ἔβρίσκετε τὴν στιγμήν αὐτὴν εὐχάριστον;

ΑΡΤΕΜΙΣ. — Ὁχι, δὲν λέγω αὐτό, ἀλλὰ σᾶς ἔβρίσκω λίαν ὑπερβολικόν.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἀναστενάζων*. — Ἐχετε δίκαιον, δὲν γνωρίζετε τὰ αἰσθήματά μου!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ιδία*. — Παληάνθρωπε . . . μὲ τὰ αἰσθήματά σου!

ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ. — Ἐλα, ἀφῆστε τώρα τὰ λόγια . . . Λοιπόν, γαμβρέ μου, κατευόδιον καὶ καλὴ ἀντάμωσι.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Καλὴν ἀντάμωσιν . . . Ἀρτεμις, au revoir!

ΑΡΤΕΜΙΣ. — Au revoir!

ΚΟΛΤΣΙΝΑΣ. — Νὰ μᾶς τηλεγραφήσῃς.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Μείνατε ἤσυχοι. [Ὁ Κολτσίνας καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐξέρχονται. Ἡ τελευταία ἐξερχομένη νεύει κρύφα πρὸς τὴν Μαριέτταν, ἣτις τῆ ἀνταποκρίνεται. Ὁ Τραϊνάρας μένει ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸν ἐξώστην].

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΜΑΡΙΕΤΤΑ καὶ ΠΕΝΤΑΦΛΑΣ

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ιδία*. — Τὴν καυμένη τὴν Ἀρτέμιδα! [Ἀκούονται ἔξωθεν ὁ κῶδων τοῦ σιδηροδρόμου καὶ αἱ φωναί. «Εἰς τὰς θέσεις σας, κύριοι! Εἰς τὰς θέσεις σας! Μετὰ τινὰς στιγμᾶς ἡ ἀμαξοστοιχία ἄρχεται κινουμένη].

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἀπὸ τοῦ παραθύρου*. — Au revoir! Au revoir! [Ἐπεριεῖδεται στιγμᾶς τινὰς διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ παραθύρου, μεθ' ὃ ἄρχεται κινῶν τὸ ρινόμακτρον του]

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *καθ' ἑαυτήν*. — Καὶ τώρα ἄρχεται ἡ δοκιμασία. Ἄν θριαμβεύσω, θὰ δώσω ἓνα καλὸν μάθημα εἰς τοὺς μπιρμπάντες αὐτούς.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἀποσυρόμενος τοῦ παραθύρου. Καθ' ἑαυτὸν*. — Φεύγω μὲ δανεικά, θὰ γυρίσω μὲ τὰ ἴδια . . . καὶ κατόπιν θὰ δανείζω

ἐγώ . . . ἀπὸ τὴν προῖκα ! . . . Ἐξῆντα τοῖς μετρητοῖς σοῦ λέει ὁ ἄλλος καὶ δέκα στρέμματα σταφίδα . . . Ἐπὶ τέλους τὸ κατώρθωσα, ἔβαλα ἔς τὸ χέρι παραλίδικο κορίτσι. [Βλέπων τὴν Μαριέτταν]. Οὐ, οὐ! Ἔχω βλέπω καὶ συνοδοιπόρον . . . Χωρὶς ἄλλο, καμμιὰ χήρα θὰ εἶναι . . . Μὰ πολὺ βουτημένη ἔς τὰ μαῦρα τὴν βλέπω καί, μοῦ φαίνεται, πῶς πολὺ γρήγορα θὰ παρηγορηθῇ!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ἰδίᾳ*. — Δὲν μὲ ἀνεγνώρισε!

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἐξάγων σιγάρον τῆ Μαριέττα*. — Pardon, κυρία μου, μήπως σᾶς πειράζει ὁ καπνός;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἄ! ὄχι, καθόλου.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ὡστε ἐπιτρέπετε;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐλευθέρως.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἰδίᾳ*. — Θὰ φουμάριζε, φαίνεται, ὁ μακαρίτης! [τῆ Μαριέττα] Ἄν σᾶς πειράζει δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἄπ' ἐναντίας μὲ εὐχαριστεῖ.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἰδίᾳ*. — Ἡ φωνὴ αὐτῆ! . . . [τὴν παρατηρεῖ ἐταστικῶς] Δὲν πιστεύω . . . προχθὲς ἀκόμη τὴν ἀφήμα κόρην . . . Νὰ τὴν βρῆσκω σήμερα χήραν, δὲν πάει! . . . Ἄν ἐσήκωνε ἄλλο τὸ βέλο τῆς.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Μὲ παρατηρεῖτε βλέπω μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἀπλῆ περιέργεια, κυρία μου, καὶ μόνον. [καθ' ἑαυτὸν] Αὐτῆ, αὐτῆ εἶναι χωρὶς ἄλλο. [ὑψηλοφώνως] Καὶ ἂν δὲν σᾶς φαίνομαι ἀδιάκριτος . . . θὰ εἴσθε βεβαίως χήρα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Σχεδόν.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Πῶς σχεδόν; . . . Ἄ! ἄ! ἐννοῶ, θὰ εἴσθε ζωντοχήρα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ὀλίγον.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἰδίᾳ*. — Τί διάβολο! Ἄπ' ὅλα εἶναι αὐτῆ! [ὑψηλοφώνως] Κανένα ἐκχρεμὲς διαζύγιον ἴσως . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἄ! ὄχι . . . Ἐγκατελείφθην ἀπλῶς παρὰ τοῦ μέλλοντος ποτὲ συζύγου μου.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἰδίᾳ*. — Αὐτῆ, αὐτῆ εἶναι.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Φαίνεσθε κάπως τεταραγμένος . . . Ἄς σᾶς καθησυχάσω ὀλίγον. [ὑπεγείρει τὸν πέπλον τῆς. Κίνησις τοῦ Πεντάλφα] Μὴ ταραττεσθε, . . . δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον σας . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἄ! Κυρία Μαριέττα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἄν ἔχω τι, τὸ ἔχω ἐναντίον τῆς τύχης μου.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Εἰξεύρετε ὅτι διάφοροι περιστάσεις μὲ ἠνάγκασαν . . . ἢ οἰκογένειά μου . . . [ἰδίᾳ] Μωρὲ τί ἤθελα γὰρ ποῦ ἔμπαινα σ' αὐτὸ τὸ βαγόνι! . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Τὸ εἰξεύρω, τὸ εἰξεύρω . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Ὁ ἄνθρωπος πολλάκις δὲν εἶναι κύριος ἐαυτοῦ . . . Ἐνῶ θέλει . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Σᾶς παρακαλῶ, μὴ προσπαθῆτε νὰ δικαιολογηθῆτε. Ἄνθρωπος τοῦ χαρακτηρὸς σας διὰ νὰ πράξῃ ὅ,τι ἔπραξε θὰ εἰπῆ ὅτι ὑπῆρχον πολὺ σπουδαῖοι λόγοι . . . Βεβαίως ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ προτερήματα περισσότερα ἐμοῦ ἔχει καὶ . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Σᾶς παρακαλῶ, παύσατε . . . [ἰδίᾳ] Τὴν κακομοῖρα, πῶς τὴν λυποῦμαι! Ἄλλὰ ποιὸς τῆς εἶπε νὰ μὴν ἔχῃ καὶ παράδες! . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ἰδίᾳ*.— Τώρα, τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ Ταρτοῦφε! [ὑψηλοφώνως] Ἄφου σᾶς πειράζει ἡ ὁμιλία αὐτή, παύω . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Δὲν με πειράζει . . . Ἄλλὰ ξεύρετε . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Καὶ θὰ πηγαίνετε βεβαίως εἰς Ἀθήνας διὰ παραγγελίας τοῦ γάμου.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Ναί, θὰ παραγγείλω αὐτοπροσώπως τὰ γλυκύσματα, διότι καθὼς ξευρετε ἐδῶ . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Τότε πιστεύω νὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην, καθὼς συγγενῆς, διότι ξεύρετε γινόμεθα ἐξαδελφοί, μὲ ἄλλους λόγους, ἦττον στενοὶ συγγενεῖς τῶν ἀρχικῶς συμπεφωνημένων . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Ὁ γάμος, βλέπετε, εἶναι τυχερὸν παιγνίδι.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Εἰς τὸ ὁποῖον γίνονται συχνά, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν παικτῶν, καὶ μερικὰ μπαλαμούτσια! . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Βεβαίως δὲν τὸ λέτε γιὰ μένα αὐτό.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Ἄ! ὄχι . . . Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι καθὼς συγγενῆς, πιστεύω νὰ μοῦ φανῆτε χρήσιμος εἰς Ἀθήνας διὰ πολὺ σπουδαίαν ὑπόθεσιν . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Εὐχαρίστως. Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας. Καμμία δικαστικὴ ὑπόθεσις βεβαίως . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Κάτι καλλίτερον. Εἶχα τὸ ἀτύχημα νὰ χάσω πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν τὸν θεῖόν μου.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Πῶς! Εἶχετε καὶ θεῖον;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Μάλιστα . . . ὁ ὁποῖος ἀποθνήσκων μὲ κατέστησε κληρονόμον του.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— ὦ! τότε σᾶς συγχαίρω . . . Καὶ δι' αὐτὸ βεβαίως θὰ πενθηφορεῖτε.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Μάλιστα. Τὴν κληρονομίαν λοιπὸν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶναι κατατεθειμένη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ παραλάβω.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ.— Καὶ ἂν δὲν σᾶς φαίνομαι ἀδιάκριτος, εἶναι πολλὰ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες φράγκα.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες φράγκα [ἰδίᾳ] Διά-
βολε! Διάβολε! Ποῖος τῶξере! [Ἵψηλοφώνως] Μὰ πῶς ἔτυχε νὰ μὴ
μοῦ ὁμιλήσετε ποτὲ περὶ τοῦ θείου σας αὐτοῦ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δὲν θὰ συνέπεσε, φαίνεται, νὰ γίνῃ ποτὲ
λόγος . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, σᾶς ἐκφρά-
ζω τὰ συλλυπητήριά μου ἀνακατωμένα μὲ πολλὰ πολλὰ συγ-
χαρητήρια.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Εὐχαριστῶ.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Καὶ τώρα ποῖος τῆ χάρι σας . . . οἱ γαμ-
broὶ θὰ σᾶς περικυκλώνουν, θὰ σᾶς . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ναί . . . ἄλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Διατί;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Αἶ, ὅταν ἡ καρδιά κανενὸς ὑποστῆ ἅπαξ δο-
κιμασίαν . . . Ἐὰ ἐννοεῖτε, πιστεύω . . . Ἄλλ' ἄς τ' ἀφήσωμεν
αὐτά . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ ἰδίᾳ. — Μήπως ἐννοεῖ τὰ παληὰ μας; Ἐγώ,
νὰ σοῦ 'πῶ, δὲν ἀργῶ νὰ ξαναρχίσω . . . ἑκατὸν πενήντα εἰν'
αὐταῖς! . . . [Ἵψηλοφώνως] Ἀλήθεια, δὲν μοῦ εἶπατε τί φρονεῖτε
περὶ τῆς ἐξαδέλφης σας;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Παίρνετε ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα κορίτσια τοῦ
τόπου μας.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Λέτε;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐννοεῖται.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἐγὼ τί νὰ σᾶς 'πῶ . . . μοῦ φαίνεται πῶς
πολὺ δύσκολα θὰ . . . πῶς νὰ σᾶς τὸ 'πῶ . . . Ἐνας τέτοιος
γάμος μὲ συπεθερεῖό . . . ἄνευ προηγουμένης συμπαθείας . . .
μ' ἐννοεῖτε πιστεύω . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐχετε ἄδικον.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ ἰδίᾳ. — Ἐὰ γίνῃ ἡ ἀπόπειρα κι' ὁ Θεὸς βοη-
θός! [Ἵψηλοφώνως] Ἐχετε δίκαιον νὰ νομίζετε ὅτι ἔχω ἄδικον, ἄλλ'
ὅταν ἡ καρδιά κανενὸς ὑποστῆ ἅπαξ δοκιμασίαν . . . ἐννοεῖτε
βεβαίως . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σᾶς πιστεύω.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Δὲν μὲ πιστεύετε;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ὅχι. . . Διότι, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἠδύνασθε πολὺ
καλὰ ν' ἀποφύγετε αὐτὸν τὸν γάμον, ἂν κ' ἐγὼ δὲν σᾶς συμ-
βουλεύω καθόλου νὰ τὸ κάμετε.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ ἰδίᾳ. — Δὲν μὲ συμβουλεύει! σὰν σκοῦρα τὰ βλέ-
πω τὰ πράγματα! . . . [Ἵψηλοφώνως] Σᾶς εἶπον ὅτι περιστάσεις

τινές . . . οί συγγενεῖς μου . . . ἀλλ' ἐὰν μοῦ ἐδίδετο περίστασις . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ιδίᾳ*. — Μπιρμπάντη ! Αἰ ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες φράγκα σὲ ἐγαργάλισαν ! . . . [*ὑψηλοφώνως*] Νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθειαν δὲν σᾶς ἐννοῶ . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ιδίᾳ*. — Ἐμπρός ! Κι' ἂν 'πετύχω, 'πέτυχα ! [*ὑψηλοφώνως*] Θὰ σᾶς δώσω νὰ ἐννοήσετε. Τὴν Ἀρτέμιδα δὲν τὴν ἀγαπῶ . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Πῶς !

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Δὲν τὴν ἀγαπῶ . . . Τοιοῦτος εἶναι ὁ χαρακτήρ μου. Ἐγὼ ἅπαξ ἠγάπησα καὶ ἐννοῶ νὰ μὴ . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἡσυχάστε, παρακαλῶ.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Δὲν μὲ πιστεύετε ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Πῶς νὰ σᾶς πιστεύσω, ἀφοῦ τὰ πράγματα αὐτὰ εἶναι ἐναντίον σας.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Καὶ ἂν εἰξεύρατε τὸ ταξειδί μου αὐτὸ τί σκόπον ἔχει . . . Ἄχ ! τί ἔκαμα ! . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *εἰρωνικῶς*. — Μήπως θέλετε νὰ εἰπῶ νὰ σταθῇ τὸ τραῖνο ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἄ ! μὲ περιπαίζετε ; . . . Ἐχετε δίκαιον. Εἶμαι καθ' ὀλοκληρίαν ἄξιος περιπαιγμάτων . . . Ἄλλ' ἐὰν εἰξεύρατε . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Τί ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἀναστενάζων*. — Ἐὰν εἰξεύρατε . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Μὰ τί ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἐὰν εἰξεύρατε ὅτι οὐδέποτε ἔπαυσα νὰ σᾶς ἀγαπῶ . . . ὅτι τὴν ἐξαδέλφην σας τὴν μισῶ . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Μὲ συγχωρεῖτε . . . Ἀλλά, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐκτίθεσθε τόσον !

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Νὰ ἐκτίθεμαι ! . . . Ἐγώ ; ! . . . Αἶ, τέλος πάντων, μάθετε ὅτι φεύγω διὰ νὰ μὴ ἐπανέλθω πλέον . . . φεύγω . . . φεύγω διὰ παντός, ἐκτὸς ἐὰν σεῖς θελήσετε νὰ ἐπανέλθω . . . Ἐὰν σεῖς θέλετε . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐὰν θέλω ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — ὦ ! εἰπέτε τὸ ναί καὶ ὁ παράδεισος ἀνοίγεται ἐνώπιόν μου . . . Οἶκτον, οἶκτον, σᾶς ζητῶ.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Καὶ ἐὰν μὲ γελάτε ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Νὰ σᾶς γελῶ ! . . . ὦ ! εἶμαι ἀνίκανος . . . Πιστεύσατέ με !

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐὰν σᾶς ἐζήτηουν ἀποδείξεις ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Θὰ σᾶς τὰς ἔδιδον εὐχαρίστως.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Προσέξατε καλά.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ γονυπετεί. — "Αχ! Μαριέττα! . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Σηκωθήτε, σηκωθήτε, και θα μᾶς ἴδουν.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Μείνατε ἤσυχος. Εἴμεθα μόνοι.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Τέλος πάντων . . . "Αλλως τε ἔμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπάλληλος διὰ τὰ εἰσιτήρια . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἐγείρομαι . . . ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ φαντάζεσθε πάντοτε γονυπετῆ

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — "Ὅπως θέλετε . . . Λοιπὸν ὁ γάμος σας μὲ τὴν Ἄρτέμιδα ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Εἶναι διαλελυμένος . . . Ἄλλὰ διαλύσατε και σεῖς τὰς ἀμφιβολίας μου . . . εἶπατέ μου, μὲ ἀγαπᾶτε ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐπρεπε νὰ τὸ μαντεύσετε.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — ὦ εὐτυχία σιδηροδρομική! . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἀφῆστε τὰς ἀναφωνήσεις και ἴπετε μου δὲν νομίζετε καλὸν νὰ εἰδοποιηθῆ και ἡ Ἄρτεμις ;

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἐννοεῖται. Θὰ τὴν εἰδοποιήσω ἐξ Ἀθηνῶν.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἄ! ὄχι· εἶναι πολὺ ἀργά.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Τότε θα τῆς τηλεγραφήσω ἀπὸ τὸν πρῶτον σταθμόν.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — "Ὅχι· ξέρετε τί νὰ κάμετε ; Νὰ τῆς γράψετε . . . και νὰ δώσετε τὸ γράμμα και τὸν ἀρραβῶνα σας εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ σιδηροδρόμου νὰ τὰ στείλῃ διὰ τοῦ ταχυδρομείου τοῦ πρώτου σταθμοῦ.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Μὰ ἐδῶ, οὔτε χαρτί, οὔτε μελάνην ἔχομεν.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐχῶ εἰς τὴν βαλίτσαν μου ἀπὸ ὄλα . . . Περιμείνατε. [Ἀνοίγει τὴν βαλίτσαν της και ἐξάγει χάρτην, κονδυλοφόρον, μικρὸν μελανοδοχεῖον και φακέλλους].

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ ἰδίᾳ. — Τὰ κατάφερα μὲν χαρά! . . . Καὶ αὐτὰ ὄλα τὰ κάνει ὁ μακαρίτης ὁ θεῖος της! Θεὸς σχωρέσει τον!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ δίδουσα τῷ Πεντάλφᾳ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα. — Ἴδού. Γράψατέ της

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Ἄμέσως [Γράφει].

« Δεσποινίς »

» Πρὶν ἢ σᾶς γνωρίσω, ἡ καρδία μου εἶχε δοθῆ εἰς ἄλλην. Ἐννοεῖται ὅτι νὰ σᾶς συζευχθῶ ἄνευ καρδίας . . . »

Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τό : ἄνευ καρδίας ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐξαίσιον! . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ :

» Θὰ ἦτο ἔγκλημα . . . »

Φαντάζομαι ὅταν ἴδῃ τὰ γράμματά μου, πόσον συγκεκινημέ-

νον θὰ μὲ ὑποθέσῃ! Καὶ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ σιδηροδρόμου!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ιδίᾳ*. — Παληάνθρωπε! . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *γράφει*:

» Οἱ ἔντιμοι ἄνθρωποι προβλέπουν τὰ πάντα. Εὐαρεστηθῆτε
 » λοιπὸν νὰ δεχθῆτε τὸν ἄρραβῶνα σας καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς
 » βαθυτάτης λύπης μου, ἥτις κᾶπως μετριάζεται ἐκ τοῦ γεγο-
 » νότος ὅτι γίνεσθε ἐξαδέλφη μου, καθότι λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ
 » σᾶς ἀναγγεῖλω ὅτι νυμφεύομαι τὴν ἐξαδέλφην σας.»

» Ὅλως ὑμέτερος

Παγκράτιος Πεντάλφας»

Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἐπιστολή;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Σαφειστάτη.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *σφραγίζων τὴν ἐπιστολήν*. — Εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις δὲν ἔχω τὸν ὁμοίόν μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐννοεῖται!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ.

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ. — Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ. [*Ἡ Μαριέττα καὶ ὁ Πεντάλφας δίδουσι τὰ εἰσιτήριά των τὰ ὅποια ἀφοῦ ὁ Τραϊνάρας τρυπήσῃ τοὺς τὰ ἐπιστρέφει*].

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *τῷ Τραϊνάρᾳ*. — Ποῦ εὐρισκόμεθα, σὲ παρακαλῶ;

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ. — Ὅπου καὶ ἂν εἴμεθα φθάνουμε ἔς τὸ Καλαμάκι.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἄ! . . .

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *τῷ Τραϊνάρᾳ*. — Γι' ἄκουσε, φίλε μου, ἔχω μίαν παράκλησιν νὰ σοῦ κάμω.

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ. — Ἔ τὰς διαταγὰς σας.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Νὰ δώσης, σὲ παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν καὶ αὐτὸ τὸ δακτυλίδι εἰς ἕναν ἄνθρωπον τοῦ σταθμοῦ νὰ τὰ στείλῃ κατὰ τὴν διεύθυνσίν των. Θὰ μὲ ὑποχρεώσης. Νὰ πάρῃ καὶ τὰ ταχυδρομικά.

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ *λαμβάνων αὐτά*. — ὦ! Εὐχαρίστως. Ἄλλ' ἔχω καὶ μίαν ἐπιστολήν νὰ σᾶς δώσω.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ *ἐκπληκτος*. — Ἀπὸ ποῦ;

ΤΡΑΙΝΑΡΑΣ *δίδων τῷ Πεντάλφᾳ ἐπιστολήν τινα*. — Μοῦ τὴν ἔδωσεν ἡ κυρία ποῦ σᾶς κατευόδωσε [*ἔξέρχεται*].

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Περίεργον! [*Ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολήν*].

ΜΑΡΙΕΤΤΑ *ιδίᾳ*. — Ἠγγικεν ἡ ὥρα!

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ ἀναγινώσκει.

«Κύριε Πεντάλφα»

» «Θ' ἀπορῆτε βεβαίως λαμβάνοντες ἐπιστολήν μου παρὰ τοῦ
» ὑπαλλήλου τοῦ σιδηροδρόμου. Πλὴν ἡ ἀπορία σας δὲν θὰ διαρ-
» κέση ἐπὶ μακρὸν καθότι παρακατιόντες θὰ μάθετε τὰ καθέκα-
» στα. Τί ρόλον ἐπαίζετε μέχρι τοῦδε, μοῦ εἶχε γίνει γνωστὸν
» πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ἀνέμενον καὶ τὸ τελευταῖον κατόρθωμά σας
» διὰ νὰ σᾶς δώσω τὰ παπούτσια . . . ποῦ σᾶς ἐχρειάζοντο!»

Πῶς ! . . .

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ἐξακολουθήσατε.

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ ἀναγινώσκει.

» «Ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου ἔχει ἐντολήν νὰ σᾶς δώσῃ
» τότε μόνον τὴν παροῦσαν μου, ὅταν ἐλάμβανε παρ' ὑμῶν ἐτέ-
» ραν τοιαύτην, ἣν πρὶν λάβω, ξεύρω τί θὰ διαλαμβάνῃ. Χαίρω
» πολὺ ὅτι τὸ στρατήγημα τῆς ἐξαδέλφης μου, μεθ' ἧς συντα-
» ξειδεύετε, ἐπέτυχε πληρέστατα. Τῆς εἶμαι εὐγνώμων.»

» *Ἄρτεμις Κολτσιόνα.*»

Δηλαδή ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Δηλαδή . . . Μὲ τῆς υἰγείαις σας ! . . . Ἐλέ-
γετε ὅτι πηγαίνετε εἰς Ἀθήνας διὰ τὰ γλυκύσματα τοῦ γάμου...
Αἶ, τώρα ἔμπορεῖτε νὰ παραγγείλετε μίαν . . . χυλόπητταν ! . . .
Χαίρετε . . .

[Ἐξέρχεται τοῦ τραίνου ὅπερ σταματᾷ ἐν Καλαμακίῳ]

ΠΕΝΤΑΛΦΑΣ. — Καὶ ὕστερα λένε πῶς μόνον ἔς τὴν θάλασσαν
γίνεται φουρτοῦνα ! . . .

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ